

„LATEN WE DÁÁROP NU EENS DEN NADRUk LEGGEN”

Voor sommige naturen is de vakantie alléén maar een tijd van rust, van zoo goed als niets doen. En ze zuchten zwaar, als ze weer aan het werk moeten. Dat zijn van die menschen die meenen: „Het moest precies andersom zijn. Eén werkdag in de week en zes rustdagen.” Of ze het vol zouden houden zóó? Ik weet het niet. Sympathieke naturen vind ik ze niet.

Het meerendeel van hen, die van de vakantie mochten genieten, begint in de laatste week of in de laatste dagen alweer over huis te denken en zoo stil voor zichzelf het werk dáár te ordenen.

Onder dat gedeelte schaart zich zeker het overgrootste deel van de moeders. Ik stel me zoo voor, dat ze in de dagen van rust eens echt den tijd ervoor hebben genomen om op hun kinderen te letten. Op hun deugden, maar ook op hun gebreken.

Dat ze, wanneer ze zoo schijnbaar niets deden, in gedachten hun leven van elken dag, zooals het vóór hun uitgaan was, de revue lieten voorbijgaan. En dat ze wel hier of daar iets vonden, waarvan ze denken: als we weer thuis zijn, dan moet dat anders.

Wellicht interesseert dezulken hetgeen de Haagsche Post onlangs vertelde. Het schijnt, dat men in Amerika, en in navolging daarvan in Japan, er een gewoonte van maakt, om telkens een week te wijden aan het beoefenen van bepaalde deugden. En dus ook — want dat volgt hieruit — aan het bestrijden van bepaalde ondeugden.

Zoo hield men o.m. onlangs een „Stiptheidsweek,” waarin de menschen werden aangespoord de waarde van den tijd in aanmerking te nemen en zich stipt aan afspraken te houden.

In gedachten zie ik al vele moeders bezig met het opstellen van een lijstje. Want niet waar, er zijn meer ondeugden dan nooit-precies-op-tijd-te-zijn, die een zeer speciale bestrijding verdienen! En dus krijgen we een netheid-week, en een week van onverflauwden ijver, en een week van enkel-maar-goeds van-je-naaste-zeggen. En als dan de jongere en oudere huisgenooten eenmaal een week lang niet slordig zijn geweest, dan komt aan het einde de moeder niet enkel met een lofprijzing, maar ook met het vermaan: „Zie je wel, dat je netjes kunt zijn! Als je het een week lang volhield, kun je het ook wel *altijd* volhouden. Die slordigheid van jullie is niets dan gemakzucht en onwil en onnadenkendheid. Enz. enz.”

Heusch, ik voel veel

voor dergelijke weken! Mits — we met onszelf beginnen. Want, de hand op het hart: hebben wij, als moeders, ook niet onze verkeerde hebbelikheden, waarvan we maar o zoo moeilijk afstand kunnen doen?

De ééne moeder ligt 's morgens feitelijk altijd een kwartier te lang in bed, „omdat je dan pas bewust van je rust geniet.” De andere gaat geregeld later slapen, dan goed is voor haar gezondheid en humeur. Een derde kan moeilijk een boeiend boek neerleggen, als er noodig wat anders gedaan moet worden.

Dit zijn nog maar wat je noemt: verkeerde hebbelikheden. Van echte ondeugden en zonden zwijg ik hier nog. Als we op deze manier met onszelf beginnen, zullen we allicht wat zachter oordeelen over onze kinderen, wanneer ze, ondanks hun goeden wil, toch weer tot hun verkeerde gewoonten terugkeeren. Als het alleen maar aan dien goeden wil van ons lag, zag de wereld er allicht anders uit. Maar, niet waar, *met* speciale weken of *zonder* dit hulpmiddel struikelen we allen in vele.

En dan wil ik nog op een gevaar wijzen. Ik mag het Ds Teeuwen, dien ik onlangs voor de radio over een bepaald boek hoorde spreken, niet aanwrijven, dat hij bij die gelegenheid een lans brak voor een beetje, een heel klein beetje, on-redelijkheid in onze gezinnen. Maar wel wees hij er m.i. terecht op, dat men, door de teugels al te strak te houden, den goeden geest uit onze huiskamers kan weg „ordenen.”

En zoo zou ik aan het slot ook hier willen zeggen: bestrijden van slechte gewoonten is goed, is zelfs zeer noodig. Maar verg niet te veel van uw kinderen en huisgenooten. Denk er aan, dat een slecht humeur, voortkomend uit geprikkeldheid, omdat men *aldoor* op de vingers wordt gezien, erger is dan een vuile voetstap op een schoonen vloer of gemorste sigaretten-asch op een pas gestofzuigd kleed. En ook dit vervallen in een verkeerd uiterste wordt, dunkt me, het best voorkomen, wanneer we niet alleen de slechte gewoonten van onze huisgenooten, doch bovendien die van onszelf bestrijden.

J. M. W.-W.

Naar een schilderij van Maurice Busset

LANDARBEID